

Arrest

nr. 268 775 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA loco C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 juni 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 september 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in zijn in Beit Mcheik, Baalbek, de Libanese nationaliteit te bezitten en sjiïet te zijn. Omwille van de gespannen situatie verhuisde uw familie ronde uw 10de of 11de levensjaar naar ad Dahiya in Beiroet, waar jullie een eigen huis hadden. Uw vader werkt als veiligheidscoördinator voor de Libanese overheid en de Libanese universiteit. Uw moeder is geboren in Damascus, zo meent u toch, en heeft de Syrische nationaliteit. In 2001 zijn uw ouders gescheiden en hertrouwde uw vader met een Libanese nicht die zich bot opstelde ten overstaan van jullie, de kinderen. In november 2020 is ze overleden aan de gevolgen van kanker. U hebt vier broers en vijf zussen. Uw broer Ali woont sinds ongeveer 2014 in België, hij is gehuwd met een Belgische. Uw broer F. is politieagent in Beiroet, uw zus A. werkt aan de onderzoeksafdeling van de Libanese universiteit in Beiroet, uw zus Diana woont sinds een aantal maanden in België, ze is gehuwd met een Italiaan die hier woonachtig is, uw zus Z. studeert aan de unief in Beiroet en uw broer H. studeert er aan het sportinstituut, uw broers A. en S. doen hun middelbaar en uw kleine zusje N. volgt les aan een speciale school daar ze gehoorproblemen heeft.

U hebt uw middelbaar diploma behaald en deed dan 1 jaar rechten en 1 jaar 'communication engineering', doch u maakte uw studies niet af. Vanaf 2016 werkte u als 'merchandiser' voor een bedrijf dat olie produceerde, dit deed u tot juni 2019. U bent niet gehuwd. In deze periode probeerde u ook als politieagent aan de slag te raken omdat werk bij de overheid een garantie is voor de toekomst. In 2018 solliciteerde u om dezelfde reden bij de staatsveiligheid. U ambieerde een job bij de overheid omdat de lonen er beter waren en de medische kosten in hoofde van uw zusje N. hoog opliepen; uw vader diende zelfs jullie huis in ad Dahiya te verkopen en te gaan huren. Ook u en uw broer verkochten jullie auto om de kosten te helpen dragen. Een job bij de overheid lukte niet daar u zich verre hield van Hezbollah en Amal en banden met hen hiervoor noodzakelijk waren (zie ook infra). Uw vader vroeg hen of ze konden bemiddelen, doch ze gaven te kennen dat jullie dienden te betalen zo u een job wilde.

In de periode 2016-2017 werd u een drietal keer aangesproken door een lid van Hezbollah uit uw wijk om deel te nemen aan lezingen, doch uw vader gaf hen telkenmale te kennen dat u bezig was met uw studie en ook u gaf aan niet te willen sterven. Vervolgens stelden ze voor dat u enkel in het weekend zou gaan, maar ook dit weigerden jullie. Tot 2018 werd u door jongeren aangesproken om deel te nemen aan de jihad, hierna werd u met rust gelaten. U kreeg enkel nog een aantal vervelende opmerkingen voor de kiezen geschoven wanneer u hen tegenkwam.

Noch u noch iemand in uw directe familie hebben zich ooit met politiek ingelaten, wel hebt u een aantal leden binnen uw ruime familie die betrokken zijn bij Hezbollah en Amal, doch u hebt quasi geen contact met hen.

Op 7 juni 2019 hebt u legaal het land verlaten met een Italiaans visum, u diende hier pas op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in daar mensen u hadden aangeraden te wachten 'tot uw visum verstreken was'.

U geeft duidelijk aan Libanon te hebben verlaten omwille van de economische situatie en het feit dat de medische kosten in hoofde van uw zusje hoog oplopen. Daarenboven geeft u ook nog aan dat er een hoop misdrijven gebeuren in Libanon: iedereen draagt een wapen en omwille van een simpele reden kan men zomaar om het leven gebracht worden, zo stelt u.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw identiteitskaart, uw paspoort geldig van 17.04.2019 tot 16.04.2020, uw geboorteakte met vertaling, een attest van nationaliteit + geboorteakte + attest dat u ongehuwd bent + 'certificat de coutume' opgemaakt door de Libanese ambassade in Brussel dd.24.08.2020, attest dat u vrijgezel bent en vertaling, uittreksel uit de burgerlijke stand met vertaling, en verzoek om agent te worden, medische stukken in hoofde van uw zusje N..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat de gehoorproblemen van uw zusje en economische omstandigheden u ertoe aangezet hebben het land te verlaten. Alhoewel u sinds 2016 tot aan uw vertrek een job bij een oliebedrijf had en tevoren in een parkingsservice had gewerkt, probeerde u verschillende keren aan een job te geraken bij de overheid omdat dit het meeste zekerheid bood, temeer de medische kosten in

hoofde van uw zusje de pan uit rezen, uw vader daarom het huis in ad Dahiya diende te verkopen en u uw auto verkocht om de kosten te helpen dragen (CGVS p.2, 4-6). Deze door u aangereikte redenen hebben, en dat hoeft geen verder betoog, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Uw verklaring dat u niet aan een job bij de overheid kon geraken omdat u weigerde zich bij een politieke partij aan te sluiten doet hieraan geen afbreuk, temeer dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder (CGVS p.6-7).

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Libanon. U stelt immers nooit politiek actief te zijn geweest en uit uw verklaringen blijkt dat u nooit effectieve problemen in Libanon hebt ervaren (CGVS p.5 + infra).

Wat betreft uw verklaring dat er in Libanon veel misdrijven zijn, iedereen er een wapen draagt en om het even wie omwille van een futiliteit kan vermoord worden, dient opgemerkt dat dit te vaag en te algemeen is om hieruit een vrees in de zin van de Conventie af te leiden (CGVS p.8).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u aangaf vanaf 2016 door Hezbollah een drietal keer te zijn aangesproken om deel te nemen aan lezingen en u ook later door jongeren werd gevraagd deel te nemen aan de jihad, vragen waar u nooit op inging en waarbij u telkens te kennen gaf dat dit niet voor u was. Na 2018 werd dit u niet meer gevraagd en behalve dat er u zo nu en dan vervelende opmerkingen naar het hoofd werden geslingerd kende u omwille van uw afwijzende houding geen verdere problemen (CGVS p.6-7). Ook dit gegeven loopt niet op tot vervolging in de zin van de Conventie en zulks behoeft geen verdere toelichting, temeer dit blijkbaar voor u op dat moment geen reden was het land te verlaten. Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde stukken hebben betrekking op uw identiteit/nationaliteit en de medische problematiek in hoofde van uw zusje, elementen die hier niet ter discussie staan en bijgevolg de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin vermogen om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon Veiligheidssituatie, 11 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20210119.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan alsook de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook meent hij dat de "zorgplicht" werd geschonden.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker bekritiseert vooreerst de gehoren bij de DVZ en het CGVS en wijst op het gebrek aan bijstand van een advocaat alsook de korte duur van zijn gehoor op het CGVS. Hij meent dat er onvoldoende rekening is gehouden met zijn problemen met Hezbollah en dat dit nader dient onderzocht te worden. Er wordt een "kennelijk gebrek aan instructie" aangevoerd wat betreft zijn problemen met Hezbollah nu deze problemen op zich niet in twijfel worden getrokken. Verzoeker benadrukt zijn profiel als sjiiitische moslim die in Dahiya, de zuidelijke wijk van Beiroet woont, wat het hoofdkwartier is van Hezbollah. Er wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoeker regelmatig werd geconfronteerd met intimidatie en druk van Hezbollah in Libanon en verzoeker stelt dat hij op dit punt niet voldoende werd ondervraagd. Verzoeker licht toe dat Hezbollah jongeren wil 'bekeren' en radicaliseren met oog op de vernietiging van Israël en dat men geen andere keuze heeft dan zich verplicht aan te sluiten bij Hezbollah. Hij benadrukt dat hij ongeveer twee jaar lang eenmaal per week werd aangeklampt en dat dit ondraaglijk is. Er wordt in dit verband nog aangegeven dat Hezbollah bij weigering personen onder druk zet, verbaal mishandelt, intimideert en men ook wordt gediscrimineerd op de arbeidsmarkt.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het CGVS geen objectieve informatie heeft over de invloed van Hezbollah in Libanon en het vermogen om mensen te rekruteren.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wordt aangevoerd dat de COI Focus van 19 januari 2021 niet meer actueel is gelet op de nieuwe gebeurtenissen in Libanon. Verzoeker meent dat er rekening dient gehouden te worden met de actuele veiligheidssituatie en herhaalt tevens dat hij een sjiiitische moslim is te Dahiya, het hoofdkwartier van Hezbollah. Hierbij wordt gewezen op schietpartijen op 14 oktober 2021 in Beiroet die zich afspeelden in de marge van een door Hezbollah georganiseerde demonstratie. Verzoeker wijst erop dat verschillende internationale kranten "oorlogstaferelen" en "een nachtmerrie" beschrijven waarbij op zes weblinks wordt gewezen.

Ook wordt in dit verband aangegeven dat de huidige situatie in Libanon uiterst moeilijk is gezien de sociale en economische ineenstorting met omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een getuigenis van zijn vader toe.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar verzoeker een manifeste appreciatiefout aanvoert, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor Hezbollah waarbij dient aangestipt te worden dat verzoeker tevens aanhaalde bij terugkeer armoede en hongersnood te vrezen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vertrek is ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Wat de vrees voor Hezbollah betreft, moet de Raad er samen met de commissaris-generaal op wijzen dat de aangehaalde incidenten, afzonderlijk of de accumulatie ervan, als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De commissaris-generaal heeft met reden opgemerkt dat verzoeker aangaf vanaf 2016 door Hezbollah een drietal keer te zijn aangesproken om deel te nemen aan lezingen en dat hij later ook door jongeren werd gevraagd deel te nemen aan de jihad, vragen waar hij nooit op inging en waarbij hij telkens te kennen gaf dat dit niet voor hem was. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat verzoeker verklaarde dat hem dit na 2018 niet meer werd gevraagd en behalve zo nu en dan vervelende opmerkingen omwille van zijn afwijzende houding hij geen verdere problemen kende.

Verzoeker houdt thans in het verzoekschrift voor dat hij ongeveer twee jaar lang eenmaal per week werd aangeklampt en dat het ondraaglijk is om constant zo aangesproken te worden. Hij verwijt het CGVS hem niet voldoende ondervraagd te hebben waardoor onvoldoende rekening is gehouden met zijn problemen met Hezbollah.

De Raad moet in de eerste plaats vaststellen dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde problemen bij de DVZ en op het CGVS. Na een lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS ook gerichte en specifieke alsook meerdere vragen werd gesteld over zijn problemen met Hezbollah. Verzoeker kan dan ook niet dienstig het tegendeel voorhouden noch kan hij een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aantonen. Verzoeker overtuigt niet met zijn post factum beweringen dat hij in tegenstelling tot wat werd verklaard op het CGVS, ongeveer twee jaar lang eenmaal per week werd "aangeklampt" en dat hij een weekend in de val werd gelokt waardoor hij wapens moest hanteren en de Koran lezen. Nadat verzoeker in zijn vrij relaas melding maakte van problemen met Hezbollah doordat hij werd uitgenodigd lezingen over godsdienst en over de plicht tot deelname aan de jihad bij te wonen, werd hem op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of hij persoonlijk werd uitgenodigd voor de lezingen, wanneer en hoe vaak hij werd aangesproken op straat alsook wat de gevolgen waren van zijn weigeringen en of hij problemen kende (persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Op het einde van zijn gehoor werd hem overigens ook gevraagd of hij iets wenste toe te voegen aan zijn relaas doch ook hier maakte verzoeker geen melding van andere incidenten. Hoewel hij dus uitdrukkelijk de kans en gelegenheid kreeg om de thans in het verzoekschrift voorgehouden incidenten te vermelden, bleef verzoeker hiertoe in gebreke.

Verzoeker spreekt zichzelf bovendien tegen door thans te stellen dat hij meer dan drie keer werd aangesproken nu hij op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde slechts drie keer aangesproken te zijn en dat hij na 2018 niet meer werd aangesproken (persoonlijk onderhoud, p. 7) hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Wat betreft de kritiek op zijn verhoor bij de DVZ merkt de Raad op dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Wat het gebrek aan bijstand van een advocaat op het CGVS betreft moet de Raad erop wijzen dat verzoeker niet aantoont dat zijn recht op bijstand met mogelijkheid voor de advocaat het gehoor bij te wonen - zoals voorzien in de artikelen 13/1 en 19 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - niet kon worden uitgeoefend wegens overmacht of een onzorgvuldigheid van verweerder. Dat verzoeker er niet voor heeft geopteerd zich tijdens zijn gehoor op het CGVS te laten bijstaan door een advocaat kan de commissaris-generaal in casu niet verweten worden.

Verzoeker toont daarenboven niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het CGVS, temeer hij ten overstaan van het CGVS verklaarde de essentie van zijn vluchtmotieven te hebben kunnen uiteengezet (persoonlijk onderhoud, p. 3), hij reeds bij de DVZ de problemen met Hezbollah, zij het beknopt, heeft kunnen aankaarten en verder kon bespreken op het CGVS.

In zoverre verzoeker meent dat mocht hij bijgestaan zijn geweest door een advocaat hij de medische problemen van zijn zus niet had vermeld en hij de problemen met Hezbollah had benadrukt moet de Raad evenwel herhalen dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde problemen met Hezbollah en dat hem op het CGVS hierover meerdere concrete vragen werden gesteld. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn kritiek dat hem op het CGVS niet afdoende werd gevraagd naar zijn problemen met Hezbollah en louter spontane verklaringen werden verwacht. Het gegeven dat zijn gehoor op het CGVS twee uur duurde wat verzoeker kort acht, wijst geenszins op een gebrekkig onderzoek en kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker afdoende en zorgvuldig werd gehoord op het CGVS.

Bovendien doet de duur van het CGVS-gehoor niets af aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijke verklaringen aflegt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, daar op hem de

verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Er kon dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de incidenten met Hezbollah, wat toch een essentieel element is van zijn vluchtrelaas. Verzoeker kan bijgevolg in zijn betoog aangaande het verhoor bij de DVZ en het gehoor op het CGVS niet ernstig worden genomen en overtuigt allerminst.

De Raad stipt hierbij aan dat de vaststelling dat het vereiste minimumniveau van ernst in casu niet bereikt wordt overigens ook steun vindt in de houding van verzoeker. Verzoeker betwist noch weerlegt immers dat hij sinds 2018 niet meer werd aangesproken. Verzoeker verliet Libanon echter pas in juni 2019 (Verklaring DVZ, 19 december 2019, p. 13; persoonlijk onderhoud, p. 5), hetgeen de ernst van zijn vrees voor Hezbollah ondermijnt. Daargelaten de vraag naar de actualiteit van zijn vrees, moet vastgesteld worden dat de aangehaalde incidenten aldus door verzoeker zelf niet voldoende zwaarwichtig werden bevonden om Libanon tussen 2016 en 2018 te verlaten. Verzoeker bevestigt dit ook in zijn verklaringen, waar hij meermaals aangaf dat hij Libanon verliet om hier te kunnen werken en zijn familie te helpen daar zij financiële problemen hebben gekend wegens de medische kosten van zijn zus en omwille van de economische situatie met veel misdrijven (Vragenlijst 14 april 2021, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 8). Deze vaststelling ondergraaft dan ook de ernst van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah.

Daarnaast kan de Raad erop wijzen dat de ernst van de voorgehouden problemen verder wordt ondermijnd door het gegeven dat verzoekers oudere broer in Libanon een politieagent is in Beiroet en zijn twee overige jongere broers in Libanon nog studeren in Beiroet zonder dat verzoeker gewag maakt van enige problemen die zij zouden hebben ondervonden met Hezbollah, zij het omwille van verzoeker of eveneens omwille van het gegeven dat zij sjiiitische moslims zijn te Dahiya waardoor ze, al dan niet met oog op rekrutering, worden geviseerd door Hezbollah.

Door slechts te volharden in zijn problemen met Hezbollah en erop te wijzen dat zijn geloofwaardigheid op zich niet in twijfel wordt getrokken kan verzoeker de bovenstaande vaststelling dat het vereiste minimumniveau van ernst niet wordt bereikt, niet ombuigen.

De Raad voegt hieraan evenwel toe dat het onderzoek naar de vervolgingsvrees van verzoeker eveneens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging vóór het vertrek zou kunnen vastgesteld worden of het niveau van ernst in het verleden niet werd bereikt, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker niet ipso facto uit.

Verzoeker onderstreept in het verzoekschrift dat hij een sjiiitische moslim is wonende te Dahiya het hoofdkwartier van Hezbollah en wijst erop dat Hezbollah in elke wijk een officier heeft om sjiiitische moslims te manipuleren en te overtuigen om zich aan te sluiten bij Hezbollah. Het doel zou jongeren bekeren zijn en te radicaliseren met oog op de vernietiging van Israël. Verzoeker betoogt dat als men niet aanvaardt om zich bij Hezbollah aan te sluiten er geen andere keuze is dan onder voortdurende druk te leven zoals hij ervaren zou hebben waarbij ook wordt gewezen op verbale mishandeling, discriminatie op de arbeidsmarkt en intimidatie.

De Raad moet in de eerste plaats opmerken dat louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, niet kunnen volstaan.

Verzoekers kritiek dat er geen objectieve informatie voorligt over de invloed van Hezbollah in Libanon en het vermogen van deze organisatie om mensen te rekruteren kan dan ook niet volstaan. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, enig verband met zijn persoon aannemelijk maken; een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet. Verzoeker toont geenszins aan dat hij tot een risicogroep zou behoren om - mocht deze praktijk van rekrutering bestaan - gerekruteerd te worden louter omdat hij een sjiiitische moslim is wonende te Dahiya, te meer niet wordt betwist dat hij sinds 2018, ruim voor zijn vertrek in 2019, niet meer werd geviseerd door Hezbollah en zijn overige broers zonder problemen te Dahiya (kunnen) verblijven. Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde een gegronde vervolgingsvrees kan worden aangenomen of kan aangenomen worden dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

Daarnaast moet de Raad vaststellen dat in de beschikbare landeninformatie wel degelijk wordt gewezen op de rol en invloed van Hezbollah in Libanon (COI Focus "Libanon-Veiligheidssituatie" van 19 januari 2021, p. 15-16). Uit deze beschikbare informatie komt geenszins een praktijk van gedwongen

rekrutering naar voren noch enige aanwijzingen daartoe waarbij dient aangestipt te worden dat er sprake is van genoeg ervaren strijders in Libanon (COI Focus "Libanon-Veiligheidssituatie" van 19 januari 2021, p. 15-16). Hoewel inzake de zuidelijke buitenwijken van Beiroet, waaronder Dahiya, wordt gesproken van gewapende patrouilles en veiligheidsmaatregelen zoals controleposten met de aanwezigheid van crimineel- en bendegeweld, blijkt niet dat sjiitische moslims er dienen te vrezen voor rekrutering of voor ernstige gevolgen bij weigering (COI Focus "Libanon-Veiligheidssituatie" van 19 januari 2021, p. 27).

Ten slotte kan aangestipt worden dat de commissaris-generaal op correcte gronden het volgende heeft vastgesteld:

"Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Libanon. U stelt immers nooit politiek actief te zijn geweest en uit uw verklaringen blijkt dat u nooit effectieve problemen in Libanon hebt ervaren (CGVS p.5 + infra).

Wat betreft uw verklaring dat er in Libanon veel misdrijven zijn, iedereen er een wapen draagt en om het even wie omwille van een futiliteit kan vermoord worden, dient opgemerkt dat dit te vaag en te algemeen is om hieruit een vrees in de zin van de Conventie af te leiden (CGVS p.8)." Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze over en maakt deze overwegingen tot de zijne.

2.3.4.3. Inzake de gehoorproblemen en bijhorende medische kosten van verzoekers zus en de economische omstandigheden die verzoeker ertoe aangezet hebben het land te verlaten wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen:

"Alhoewel u sinds 2016 tot aan uw vertrek een job bij een oliebedrijf had en tevoren in een parkingservice had gewerkt, probeerde u verschillende keren aan een job te geraken bij de overheid omdat dit het meeste zekerheid bood, temeer de medische kosten in hoofde van uw zusje de pan uit rezen, uw vader daarom het huis in ad Dahiya diende te verkopen en u uw auto verkocht om de kosten te helpen dragen (CGVS p.2, 4-6). Deze door u aangereikte redenen hebben, en dat hoeft geen verder betoog, geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Uw verklaring dat u niet aan een job bij de overheid kon geraken omdat u weigerde zich bij een politieke partij aan te sluiten doet hieraan geen afbreuk, temeer dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder (CGVS p.6-7)."

Verzoeker laat deze overwegingen van de bestreden beslissing, die de Raad bijtreedt, ongemoeid zodat er geen afbreuk aan gedaan kan worden.

De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Libanon op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Hierbij dient benadrukt te worden dat verzoeker eerder heeft gewerkt als veiligheidsagent en als arbeider in de bouwsector (Verklaring DVZ 19 december 2019, p. 7) alsook nog contact is blijven onderhouden met zijn familie waarbij dient aangestipt te worden dat hij onder meer een broer heeft die politieagent is in Beiroet en een zus die aan de Libanese universiteit werkt (persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

2.3.4.4. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde getuigenis van verzoekers vader dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter hiervan niet uitgesloten kan worden en dat verzoekers vader eveneens de problemen van zijn zoon met Hezbollah aankaart, alsook de medische problemen van verzoekers zus en de algemene situatie in Libanon. Deze getuigenis vormt geen sluitend bewijs voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt volgende analyse gemaakt betreffende de actueel veiligheidssituatie in Libanon: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon-Veiligheidssituatie, 11 januari 2021) (...) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van veralgemeende situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u louter omwille van uw aanwezigheid in Libanon een reëel risico op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon wegens willekeurig geweld als gevolg van een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van deze bepaling loopt.”

Verzoeker meent dat het rapport van 19 januari 2021 achterhaald is gelet op de nieuwe gebeurtenissen in Libanon. Hierbij wordt gewezen op schietpartijen op 14 oktober 2021 in Beiroet die zich afspeelden in de marge van een door Hezbollah georganiseerde demonstratie. Verzoeker wijst erop dat verschillende internationale kranten “oorlogstaferelen” en “een nachtmerrie” beschrijven waarbij op zes weblinks wordt gewezen.

Verzoekers betoog, met verwijzing naar een schietpartij tijdens een demonstratie, is echter niet van aard afbreuk te doen aan de analyse en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie in Libanon, te meer verzoeker niet betwist dat hij niet politiek

actief is. Verzoeker toont niet aan dat de situatie in zijn land van herkomst van die aard is dat burgers in Libanon actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU